

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Jaroslavem Škopkem ve věci

žalobce: V. F., nar. X, státní příslušnost X,
zastoupeného Mgr. Bc. Ulyanou Šauerovou, advokátkou, Moravská 2,
312 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

za účasti osoby
zúčastněné
na řízení: K. F., nar. X, X,
zastoupené Mgr. Bc. Ulyanou Šauerovou, advokátkou, Moravská 2, 312 00
Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2023, č.j. OAM-15716-8/ZR-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 7. 11. 2023, č.j. OAM-15716-8/ZR-2023, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 13 200 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 14. 12. 2023, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2023, č.j. MV-15716-8/ZR-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“), zrušena platnost žalobcovy zaměstnanecké karty (výrok I.); podle § 46e odst. 2 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (výrok II.).
2. Pobyt cizinců na území ČR je upraven v zákoně o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

3. Žalobce namítal především to, že žalovaný nezohlednil nepřiměřenost napadeného rozhodnutí.
4. Žalobce nebagatelizoval protiprávní jednání, kterého se dopustil, naopak, vysvětloval, proč k němu došlo, a v případě poměrování dopadů zrušení zaměstnanecké karty je toto rozhodnutí nepřiměřené s ohledem na spáchaný trestný čin. Z toho pramení zřejmě nezkoumání (ne)přiměřenosti napadeného rozhodnutí do (rodinného) života žalobce.
5. Žalovaný uvedl, že *„nemá žádnou zákonnou povinnost zabývat se přiměřeností (...) ust. § 174a zákona o pobytu cizinců se na toto řízení nevztahuje“*. To dle žalobce není pravda. Ačkoliv zákon o pobytu cizinců v některých případech skutečně podmiňuje zrušení pobytového oprávnění zkoumáním přiměřenosti rozhodnutí, v daném případě byla tato nepřiměřenost namítnuta v rámci správního řízení, a žalovaný tak byl povinen se námitkami zabývat a vypořádat je. V případě jakýchkoliv dalších nejasností měl řádně zjistit skutkový stav, i za cenu provedení výslechu anebo výzvy k součinnosti, pokud dle žalovaného některé tvrzené skutečnosti nebyly podloženy či prokázány.
6. Žalovaný se ovšem touto nepřiměřeností nezabýval ani po výslovné námitce, ačkoliv dle ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že i pokud nemá správní orgán povinnost nepřiměřenost zkoumat ze zákona, musí se s tímto vypořádat, pokud takovouto námitku nepřiměřenosti účastník řízení výslovně uvede v průběhu správního řízení. Tato povinnost tak již dlouhé roky vyplývá výslovně z ustálené judikatury správních soudů (zde žalobce odkázel na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2019, č.j. 14 A 17/2017-33, odst. [19], nebo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2022, č.j. 5 Azs 84/2021-142, odst. [41]). V případě žalobce se ovšem toto nestalo. Žalovaný pouze setrval na svém rozhodnutí, že došlo k naplnění podmínky pro zrušení zaměstnanecké karty a že není zákonnou povinností přiměřenost zkoumat. Žalovaný přitom odkázel zcela obecně na některé rozsudky správních soudů, čímž ovšem nedošlo k řádnému a individuálnímu vypořádání (ne)přiměřenosti, což uvádí i ustálená judikatura [*„Vypořádat se s tvrzeními žalobkyně pouhými odkazy na judikaturu (bez významnějších odkazů na konkrétní fakta aktuálního případu) není dostačující.“* (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 7. 2023, č.j. 18 A 87/2022-48)].

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

7. Z pohledu konkrétních aspektů nepřiměřenosti se v případě žalobce jedná např. o dobu strávenou na území České republiky, kde žalobce pobývá již od roku 2019. V průběhu příštího roku by tak již měl možnost požádat o trvalý pobyt. Doba pobytu ovšem žalovaný nikterak neřešil, ačkoliv tato informace vyplývala jak z úřední činnosti žalovaného, tak ze správního spisu. Dále se jedná o dosavadní způsob života. Žalobce kromě zmíněného trestného činu nikdy nespáchal na území České republiky, ani kdekoli jinde v jiném státě, žádný jiný trestný čin ani přestupek. Naopak po dobu pobytu na území České republiky plnil všechny své zákonné povinnosti, které jsou na něj právními předpisy kladeny. Ani tuto skutečnost nevzal žalovaný v potaz a vycházel z ryze formálního spáchání jediného trestného činu a k následné aplikaci ustanovení, na základě kterého má (může) dojít ke zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Dále se jedná o závažnost trestné činnosti, která byla spáchána. Ačkoliv žalobce nebagatelizuje spáchaný trestný čin, naopak ho zcela lituje, jasně uvedl, že tento čin spáchal v rozrušení, neboť se dozvěděl, že kvůli zdravotním problémům své manželky se opětovně nepovedlo umělé oplodnění, o které se pokoušejí. Nebylo přitom možné toto jakkoliv prokázat, neboť informace byla řečena žalobci od lékařů. Žalobce proto neměl jakoukoliv možnost toto doložit. Místo toho, aby tuto informaci vzal žalovaný v potaz, nijak se s ní nevypořádal, ačkoliv hraje primární roli při jednání, které způsobilo spáchaný trestný čin. Žalovaný měl přitom lékařské zprávy spolu s tvrzením, že o toto se žalobce s manželkou pokoušeli již v minulosti. Dokonce došlo i k potratu manželky žalobce, což žalobce spolu s manželkou nadále nesou psychicky velmi těžce. Toto bylo řádně doloženo.
8. Žalovaný rovněž nikdy nezkoumal dopad ztráty pobytu na finanční situaci žalobce a jeho manželky s ohledem na finanční prostředky, které jsou vynakládány nejen na bydlení, ale právě i na umělé oplodnění.
9. Místo řádného vypořádání námitek nepřiměřenosti se tak žalovaný pouze vypořádal s tím, proč nemá nutnost zkoumat nepřiměřenost, a pouze zcela obecně uvedl, že zrušení platnosti zaměstnanecké karty není v rozporu s čl. 8 EÚLP. Tato úvaha ovšem z ničeho nevychází, pouze z předpokladu, že byl spáchán trestný čin a že EÚLP pamatuje na situace, kdy je možné i nerespektovat dopady na rodinný a soukromý život.
10. Žalovaný dále s ohledem na zkoumání (ne)přiměřenosti rozhodnutí absolutně nezhodnotil následnou možnost získání pobytového oprávnění i s ohledem na přístup na trh práce, a tedy finanční dopady do rodiny. Z napadaného rozhodnutí totiž vyplývá, že žalovaný skutečně nepočítá s tím, že by žalobci mohlo být uděleno jiné pobytové oprávnění, neboť sám s ohledem na vycestování uvádí, že *„je nutné v této souvislosti doplnit, že minimálně část Ukrajiny je bezpečná“*, anebo že žalobce *„má zároveň možnost po svém osvědčení a vycestování z území opětovně požádat o nové pobytové oprávnění na území České republiky“*. Ačkoliv žalovaný připouští, že je možné požádat o jiné speciální pobytové oprávnění, není to v tomto případě možné. Ačkoliv se v praxi za toto pobytové oprávnění považuje dlouhodobé vízum za účelem strpění, praxe žalovaného (a odvolacího orgánu – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců) toto vylučuje. Žalobci je totiž známo, že dlouhodobá víza za účelem strpění nejsou občanům Ukrajiny (těm, co nemají nárok na dočasnou ochranu, což žalobce nemá) udělováno s odůvodněním, že mají teoretickou možnost požádat o pobytové oprávnění prostřednictvím zastupitelského úřadu ČR na Ukrajině s žádostí o upuštění od osobního podání žádosti. To ovšem žalobce považuje nejen za nezákonnou praxi, ale v jeho případě za neřešitelnou situaci.

11. V případě zrušení zaměstnanecké karty totiž dojde ke zcela bezvýhodné situaci, kdy žalobci nebude uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění, a to buď z důvodu, že může svoji situaci řešit např. žádostí o dlouhodobé vízum za účelem rodinný/dlouhodobý pobyt za účelem soužití rodiny anebo z důvodu, že k udělení dlouhodobého víza za účelem strpění je potřeba tzv. trestní zachovalost, kterou aktuálně žalobce nesplňuje [srov. § 56 odst. 2 písm. a) ZPC]. Stejná podmínka trestní zachovalosti je ale také stanovena pro jakékoliv další žádosti o dlouhodobá víza anebo dlouhodobé pobyty, o které by mohl žalobce požádat distančním způsobem na území Ukrajiny, a to za pomoci institutu upuštění od osobního podání žádosti. V případě žalobce je tak zcela vyloučeno udělení jiného oprávnění k pobytu v České republice, a to z důvodu formálního zápisu trestného činu v rejstříku trestů. Z tohoto důvodu je třeba dbát větší zřetel na zrušení zaměstnanecké karty, které je jediným pobytovým oprávněním, které nemusí být zrušeno a které umožní žalobci nadále pobývat s manželkou ve společné domácnosti a díky přístupu na trh práce také nadále umožní financovat další pokusy o umělé oplodnění. Žalovaný tak zcela pominul v rámci zkoumání nepřiměřenosti dopad na možnost získání pobytového oprávnění, ačkoliv je mu z praxe jasné, že neexistuje žádná reálná možnost zde legálně pobývat, resp. zde legálně vykonávat zaměstnání, a tím i nadále živit naději na úspěch umělého oplodnění, které je financováno právě jen díky práci žalobce (konkrétní průměrný výdělek žalobce vychází z doložené výplatní pásky a současné náklady na umělé oplodnění vycházejí z doložených plateb za tento rok).
12. V neposlední řadě žalobce uvedl, že pokud by došlo k situaci, že bude muset naplnit povinnost vycestování, která byla stanovena v napadaném rozhodnutí, znamenalo by to nemožnost se dlouhou dobu vrátit na území České republiky nejen kvůli trestní zachovalosti, ale také z důvodu, že aktuálně by měl žalobce zakázáno vycestovat z území Ukrajiny kvůli povinnosti (téměř) všech ukrajinských mužů nastoupit do armády. To by ovšem znovu mělo negativní dopad na rodinný a soukromý život žalobce, a došlo by tím především ke zhoršení situace jeho manželky, ale také k nemožnosti se společně nadále pokoušet o společného potomka. Manželka žalobce přitom nehodlá s ohledem na bezpečnost situaci a stabilní zázemí a zaměstnání s žalobcem odjet do země, kde by jí mohlo hrozit nebezpečí. Zvláště pokud již započala proces umělého oplodnění a o toto se opakovaně pokouší.
13. Žalovaný tak kromě nepřiměřenosti z hlediska rodinných a soukromých vazeb nijak nezkoumal ani dopad týkající se návratu žalobce do země, ve které nyní probíhá ozbrojený konflikt, což může hraničit s porušením zásady nenavrácení. Jak je totiž i patrné z aktuální rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu, ten ve věcech mezinárodní ochrany sám přihlíží k aktuální situaci a ruší veškerá rozhodnutí ve věcech občanů Ukrajiny. Stejně tak je žalovanému z praxe známo, že v aktuální situaci uděluje doplňkovou ochranu občanům Ukrajiny na 12 měsíců. Závěr žalovaného, že „většina oblasti Ukrajiny se jeví jako bezpečná, a proto se správní orgán domnívá, že vycestování účastníka řízení není zcela nemožné“ v okolnostech rozhodovací činnosti jak správních orgánů, tak správních soudů, neobstojí, a tento závěr je nepřezkoumatelný.
14. Žalovaný pochybil, pokud žalobce zcela obecně odkázal na možnost žádosti o pobytové oprávnění bez jakéhokoliv dalšího detailu možnosti, časové délky a reálnosti udělení v budoucnu. Nelze navíc opomenout, že jako muž, občan Ukrajiny, je i v současné době omezen na vycestování z Ukrajiny a kvůli branné povinnosti by nejspíše ani při

teoretickém udělení pobytového oprávnění nebyl oprávněn území Ukrajiny opustit, přičemž by se tak teoreticky mohlo stát až v roce 2025, až bude žalobce trestně zachovalý.

15. Žalovaný také nesprávně uvedl, že žalobce „nemusí vycestovat přímo na Ukrajinu, ale zákon o pobytu cizinců pouze v daném případě stanovuje vycestovat z České republiky, jak se cizinec zařídí je pouze na něm“. Tento závěr je ovšem také nepřezkoumatelný, neboť žalobce nemá jakoukoliv možnost vycestovat do jiného státu, neboť není držitelem oprávnění k pobytu v jakémkoliv jiném státě světa anebo nenaplnuje např. podmínky pro udělení dočasné ochrany. Z toho lze dojít k závěru, že jediným důsledkem napadeného rozhodnutí je nutnost vycestovat na území Ukrajiny, což žalobce zcela odmítá.
16. Žalovaný pochybil, pokud veškeré výše uvedené námitky nepřiměřenosti neporovnal právě s daným trestným činem a neprovedl test proporcionality, kde by důsledně zhodnotil dopady do rodinného a soukromého života, a naopak dopady do veřejného pořádku, pokud by zde žil žalobce nadále během platnosti zaměstnanecké karty, ačkoliv spáchal trestný čin. Žalovaný pochybil, když se těmito dvěma základními otázkami nezabýval a nedal je na pomyslnou miskou vah. Navíc, jak v minulosti uvedly správní soudy, v případě, kdy je rušeno pobytové oprávnění, musí být zkoumání přiměřenosti důslednější, než je tomu v situaci, kdy se pouze neuděluje vyšší pobytový status. Jelikož v daném případě jde o zrušení jediného pobytového oprávnění žalobce, a nikoliv o neudělení trvalého pobytu, je zájem na zhodnocení přiměřenosti větší a kritéria posuzování přísnější.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

17. Žalovaný se k věci vyjádřil v podání ze dne 15. 1. 2024 (část IV). Uvedl, že žaloba je nedůvodná a část z ní pouze zastírá fakt, že primárním důvodem pro její podání jsou ekonomické důvody.
18. Žalovaný zopakoval, že se žalobce snaží a v řízení snažil bagatelizovat své protiprávní jednání. Policie a soudy měly hrubým způsobem porušit jeho práva na spravedlivý proces, trestné činnosti se dopustil pod vlivem tíživé situace atd. K tomu žalovaný dodal, že pro účely napadeného rozhodnutí to není podstatné. Podstatné je to, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. To žalobce nerozporuje, pouze trestnou činnost bagatelizuje. Bagatelizoval jí i v trestním řízení, kde uváděl, že po vypití tří dvoulitrových lahví jedenáctistupňového piva Braník, tj. po vypití 12 piv, si neuvědomil, že před jízdou motorovým vozidlem pil alkohol. Tomu se dá stěží věřit. Trestné činnosti se navíc dopustil v době po desáté hodině večerní, což prokazatelně není ihned poté, co se měl dozvědět negativní skutečnosti. Žalovaný jen dodává, že jízda pod vlivem alkoholu, v případě žalobce se jednalo o nejméně 1,67 g/kg alkoholu v krvi, je nejzávažnějším z protiprávních jednání v rámci provozu na pozemních komunikacích.
19. Dle žalobce pochybil žalovaný v řízení tím, že se nevypořádal s přiměřeností vydaného rozhodnutí. Svá tvrzení podložil odkazy na správní rozsudky. K tomu žalovaný uvádí, že část rozsudků se týká naprosto rozdílných typů řízení a jsou pro daný případ irelevantní. Rozsudek Městského soudu v Praze, sp. zn. 14 A 17/2017, se týká zrušení trvalého pobytu z důvodu uvedeného v § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 5 Azs 84/2021, se týká žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem strpení. Rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 1 Azs 310/2020, se týká žádosti o udělení přechodného pobytu rodinném u příslušníků občana ČR. Ani jeden z uvedených rozsudků se tak netýká obdobného nebo skutkově shodného případu, proto je žalovaný považuje za irelevantní.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

20. Žalovaný dále trval na tom, že v daném případě neměl zákonnou povinnost zabývat se přiměřeností dle § 174a zákona o pobytu cizinců, což vyplývá ze samotného znění uvedeného paragrafu. Z čeho žalobce dovozuje tuto povinnost žalovaného, žalovaný netuší. Z obsahu napadeného rozhodnutí je jasné patrné, že se všemi námitkami žalobce se žalovaný vypořádal. Vypořádal se i s námitkou přiměřenosti, a to obsáhlým odůvodněním, proč je tato námitka pro řízení irelevantní a na danou věc se nevztahuje. Stejně tak se žalovaný řádně vypořádal i s článkem 8 EÚLP, což je z napadeného rozhodnutí jasné patrné a v podrobnostech na něj žalovaný odkázal.
21. Žalovaný dále konstatoval, že podstatná část žaloby je postavena na tom, že žalobci není a nebude umožněn další pobyt na území České republiky, musí vycestovat a nesmí do ČR zpět. Tato konstrukce je sama o sobě dost chabá, není řádně ničím odůvodněna, a navíc neodpovídá zjištěnému. Žalobce si dne 13. 12. 2023 požádal o vízum za účelem strpění na území, a to mu bylo dne 3. 1. 2024 uděleno s platností do 31. 3. 2025. Dále si žalobce dne 11. 12. 2023 požádal o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, přičemž o této žádosti nebylo do dne tohoto vyjádření rozhodnuto. Žalobce tak účelově uvedl nepravdivé skutečnosti. Žalovaný doplnil, že žalobce má navíc jako držitel cestovního dokladu s biometrickými údaji možnost pobývat v ČR i bez víza, a to až do 90 dnů v rámci každých 180 kalendářních dnů.
22. Žalovaný doplnil, že má za to, že jediným faktickým důvodem, proč chce cizinec zrušení napadeného rozhodnutí, jsou ekonomické důvody. Žalobce rozhodně není ohrožen na životě ani zdraví. V žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě toto sám uvedl s tím, že žádost o mezinárodní ochranu podávat nebude, protože by pak měl na 6 měsíců pozastaven přístup na pracovní trh. To rozhodně neodpovídá jeho dalšímu tvrzení stran jeho ohrožení na Ukrajině.
23. Žalovaný dále uvedl, že žádným základním lidským právem nebo právem garantovaným EÚLP není zisk povolení k pobytu v jiném státě, což bylo opakovaně judikováno, a to i Ústavním soudem.
24. K vyjádření žalobce, že je na území od roku 2019 a bude tak moci již požádat o trvalý pobyt, žalovaný sdělil, že Ústavní soud ve svém usnesení sp. zn. IV. ÚS 1528/17 ze dne 13. 6. 2017 konstatoval, že právo na udělení trvalého pobytu nepředstavuje ústavně chráněné základní právo. Rovněž judikatura Evropského soudu pro lidská práva uznává nepopíratelné a suverénní právo smluvních stran Úmluvy kontrolovat vstup a pobyt cizinců na svém území. Žalobce ve svém vyjádření staví najisto to, že by obdržel trvalý pobyt. Udělení trvalého pobytu není automatickým krokem, nevzniká na něj automaticky nárok po uplynutí 5 let pobytu v ČR. Žadatel musí splnit řadu podmínek, mimo jiné i podmínku trestní záchovalosti, kterou žalobce aktuálně nesplňuje. Žalovaný doplnil, že 5 let pobytu v ČR v rámci dlouhodobých pobytů lze chápat jako určitou zkušební dobu a pokud se cizinec osvědčí, má možnost požádat o výhodnější typ pobytu, a to pobyt trvalý, což se v tomto případě nestalo. Žalobce byl v průběhu svého pobytu v ČR v rámci zaměstnanecké karty pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, čímž naplnil podmínku pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty, a rovněž tím dal najevo, že se neetabloval do české společnosti. Nelze jej tudíž považovat za integrovaného.
25. Žalovaný rovněž konstatoval, že zákon o pobytu cizinců nestanovuje podmínku cizinci, kterému bylo zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu, vycestovat do země původu. Dle § 46e odst. 2 zákona o pobytu cizinců je cizinci pouze stanovena lhůta k vycestování z České republiky. Zda cizinec vycestuje do země původu nebo ne, je tak zcela na něm. Tvrzení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalobce nemá zákonné opodstatnění a fakticky by vedlo k tomu, že by se na hranicích České republiky hromadili cizinci se zrušeným pobytem a uděleným výjezdním příkazem, kteří by dle žalobce nemohli z ČR vycestovat, což se však neděje. Navíc, celé toto vyjádření je bezpředmětné, neboť žalobce má do 31. 3. 2025 uděleno vízum za účelem strpění.

26. Žalovaný na podkladě shora uvedeného navrhl žalobu zamítnout.

[IV] Replika, další vyjádření žalovaného

27. Žalobce v reakci na vyjádření žalovaného, které zhodnotil jako nepřinášející nic nového, znovu poukázal na svoji rodinnou situaci. Oponoval tvrzení, že jeho úmysly jsou čistě ekonomické. Je sice pravdou, že rozhodnutím žalovaného bylo znemožněno žalobci pracovat, čímž přišel o veškeré své příjmy, avšak hlavní důsledky z tohoto plynoucí se netýkají ekonomické stránky života žalobce. V důsledku nemožnosti pracovat by totiž žalobce přišel o ubytování, které společně s ním užívá i jeho manželka. Zároveň by nebylo možno financovat umělé oplodnění manželky, která již nyní i bez této skutečnosti trpí psychickou újmou z předchozích zdravotních problémů spojených s otěhotněním. Nemožnost pracovat by se tedy promítla především do rodinného života žalobce a jeho manželky, nikoliv primárně do jeho ekonomické sféry. Těmito souvislostmi se však žalovaný vůbec nezabýval a vše jednoduše uzavřel jako účelový postup žalobce s ekonomickými cíli.

28. K vyjádření žalovaného, že žalobce v žalobě účelově uvedl nepravdivé skutečnosti ve vztahu k umožnění dalšího pobytu na území České republiky a že žaloba je v tomto zcela bezpředmětná, když žalobci byl udělen pobyt do 31. 3. 2025, žalobce sdělil, že o vízum za účelem strpění požádal dne 13. 12. 2023. Žalobu podal dne 14. 12. 2023 a vízum na strpění mu bylo uděleno dne 3. 1. 2024. Žalobce tedy v žalobě neuváděl žádné nepravdivé skutečnosti, jelikož vízum mu bylo uděleno až poté, kdy o něj požádal a podal žalobu. Pro úplnost žalobce uvedl, že žádost o udělení víza podal proto, že se snažil využít všech procesních prostředků, které mu právní řád přiznává. Dle běžné praxe je procento úspěšnosti žádostí o udělení víza na strpění v obdobných případech téměř mizivé, a proto podal současně i žalobu. Žalobce tak jednoduše činí po celou dobu vše pro to, aby mohl pobývat na území České republiky legálně, nikdy v tomto směru neuváděl nepravdivé či nepodstatné skutečnosti.

29. Žalobce na základě výše uvedeného shrnul, že žalovaný dosud nikterak dostatečně neodůvodnil svůj postup tak, aby jím vydané rozhodnutí mohlo být žalobcem akceptováno. Žalovaný především dostatečně neposoudil veškeré okolnosti věci, ačkoliv měl podklady k dispozici, naopak celou záležitost zjednodušeně uzavřel.

30. Na žalobcovu repliku reagoval žalovaný písemností ze dne 14. 2. 2024, kde se opakovaně vyjadřoval k žalobcově trestné činnosti a jeho postoji k ní. Žalovaný nadále trval na tom, že v řízení dle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nemá zákonnou povinnost zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí. Z uvedených ustanovení jasně vyplývá, že Ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy pokud byl cizinec odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Bez jakékoliv další podmínky. Což žalobce splnil. Dle žalovaného bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem a žalobu navrhl zamítnout.

[V] Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

31. V podání ze dne 16. 2. 2024 se jako osoba zúčastněná na řízení k věci vyjádřila žalobcova manželka K. F. Potvrdila, že v současné době se s manželem pokouší o dítě prostřednictvím umělého oplodnění. Nyní má za sebou již čtvrtý pokus, je doma a snaží se být v klidovém režimu, aby se tento pokus již podařil. Potrat a několik neúspěšných pokusů o umělé oplodnění se podepsalo na její psychice i zdravotním stavu. Žalobce se dle jejích slov snaží být oporou ve všech směrech. Podporuje ji nejen psychicky, ale zajišťuje převážnou část financování jejich života. Náklady na umělé oplodnění hradí z vlastních prostředků. Její plat nepostačuje na pokrytí základních potřeb rodiny i nákladů na umělé oplodnění. Podstatnou část všech výdajů zajišťuje po finanční stránce žalobce.
32. K. F. dále uvedla, že ví, že se žalobce dopustil protiprávního jednání, ale neudělal to dle jejích slov úmyslně. Došlo k tomu v době, kdy se nepodařil další pokus umělého oplodnění, což nesla velmi těžce. Na žalobce situace také nakonec dolehla, a tak došlo k oné nešťastné situaci. Žalobce se k věci postavil čelem a s příslušnými orgány spolupracoval, peněžitý trest ihned uhradil. Uvědomuje si, čeho se dopustil a lituje toho. Pokud by žalobce musel opustit území České republiky, neuměla si K. F. představit, jak by mohla dále fungovat psychicky i materiálně. Rovněž si nedokázala představit, že by s ohledem na zdravotní stav v případě otěhotnění měla cestovat na Ukrajinu za manželem, zvláště v současné válečné době. Ve válečném stavu se může změnit situace na každém místě velmi rychle, a tak nelze říci, že určitá část Ukrajiny je bezpečná. Pokud by bylo třeba dalších pokusů o umělé oplodnění, musela by zůstat s manželem v České republice, jelikož zde již mají odebrané genetické materiály a v jiných státech by se musel celý proces opakovat. S ohledem na jejich věk to není příznivé, protože by se šance na otěhotnění ještě více snížily. Zároveň s žalobcem nemohou vycestovat do jiné země, protože na to nemají příslušná povolení.

[VI] Posouzení věci

33. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
34. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
35. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
36. Soud při souhlasu obou stran sporu rozhodl o věci bez jednání.
37. Žaloba je důvodná.
38. Žalobci byla podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost zaměstnanecké karty (výrok I.); podle § 46e odst. 2 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (výrok II.).
39. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.
40. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

41. Žalovaný má pravdu v tom, že zákon o pobytu cizinců výslovně neukládá správnímu orgánu povinnost hodnotit dopad rozhodnutí do cizincova soukromého a rodinného života v případě zrušení platnosti zaměstnanecké karty postupem dle § 46e odst. 1 ZPC. Nicméně, správní soudy dlouhodobě a konstantně judikují, že nelze pominout, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jejíž čl. 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č.j. 6 Azs 422/2017-29, bod 12). Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 12. 12. 2019, č.j. 10 Azs 310/2019-32, výslovně konstatoval mj. toto: „[13] (...) Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Znamená to, že pokud stěžovatel namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Na tomto závěru nic nemění ani novela § 174a zákona o pobytu cizinců, která do tohoto ustanovení vložila s účinností od 15. 8. 2017 zbrusu nový odst. 3 (k tomu obdobně srov. rozsudek ze dne 19. 12. 2018, č.j. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS, bod 13 a násl.).“ A v rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č.j. 10 Azs 256/2019-39, vyjevila kasační instance mj. toto: „[19] NSS si je vědom toho, že článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č.j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představitelnosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.“
42. Aplikováno na věc souzenou krajským soudem - byť žalobce v řízení před správním orgánem vznesl konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého či rodinného života [= zmaření (opakovaného) procesu umělého oplodnění žalobcovy manželky na území ČR] a námitku porušení čl. 8 Úmluvy, z napadeného rozhodnutí plyne, že spornou otázkou přiměřenosti se žalovaný *de facto* odmítl zabývat s tím, že „správní orgán v tomto řízení nemá žádnou zákonnou povinnost zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců“ s tím, že „ustanovení § 174a se na toto řízení nevztahuje, což vyplývá přímo z § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.“ Krajský soud je toho názoru, že žalobce dostatečně podrobně popsal svou situaci a uvedl dostatečné důvody, pro které bylo třeba jeho tvrzení považovat za řádnou žalobní námitku zpochybňující přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Proto se žalovaný měl touto otázkou řádně zabývat. Neučinil-li tak, zatížil napadené rozhodnutí nezákonností. Krajskému soudu nezbylo, než toto rozhodnutí zrušit ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátit k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Ten je právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, v dalším řízení vázán. Žalovaný se tak musí přezkoumatelně zabývat (ne)důvodností žalobcových tvrzení

stran nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého či rodinného života, resp. námitek porušení čl. 8 Úmluvy.

[VII] Náklady řízení

43. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Žalobce vyčíslil nárok na náhradu nákladů řízení v celkové výši 13 600 Kč
44. Žalobci však byla soudem přiznána náhrada nákladů řízení toliko ve výši 13 200 Kč, skládající se a) ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, a dále b) z odměny zástupkyně žalobce za celkem tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a podání repliky) ohodnocené částkou 3 100 Kč/úkon, tj. celkem 9 300 Kč. Náhrada nákladů řízení dále sestává z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč/úkon, celkem 900 Kč, vše podle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů.
45. Náhrada nákladů řízení za sepsání návrhu na přiznání odkladného účinku nemohla být žalobci samostatně přiznána, neboť tento návrh byl učiněn již jako součást žaloby. Rovněž nemohla být žalobci přiznána náhrada za soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť žalobce nebyl s tímto návrhem úspěšným.
46. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).
47. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení bude rozhodnuto v samostatném usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 13. 3. 2024

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.